

GAZETA TRANSILVÂNIEI

PROPRIETARĂ: ASOCIAȚIUNEA „ASTRA” BRĂȘOV

Apare de două ori pe săptămână prin îngrijirea
unui comitet de redacție.

Atelierele tipografiei „Astra” Tf. 1102.
Pagini 4-6-8 Lei 2.

STEAG RIDICAT LA.

1838

GHLBARIȚIU

ȘI SFÎNȚIT DE LUPTELE PURTATE SUB CUTELE LUI
DE ATĂȚIA URMAȘI. ÎN FRUNTE CU

MUREȘENII

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
BRĂȘOV

B-dul REGELE FERDINAND Nr. 12 Tf. 1513
Abonamentul anual lei 200. Autorități și Societăți lei 500.
Anunțuri și reclame după tarif.

Nr. 90

1 Decembrie 1941

Anul 104

Grăiesc tăcerile

de Ion Colan

Sunt poruncile ceasului de acum, în fața cărora, din motive de disciplină națională, tăcem.

Trecem peste zile, cu sufletul ostașului care-și revede locurile luptelor de altădată și, copleșit de amintiri, le trăiește în el, își fixează memoria asupra clipelor mari, cu gândul că odată și odată va trebui să le cimenteze în mintea și inima nepotului.

Din vrerea sărbătorească a unui neam, din dinamica lui învolburare, nu trebuie să rămână pentru clipa cea mare pe care o trecem, decât o rugăciune pentru toți cei care au fost și nu mai sunt, la fel ca pentru toți câți sunt gata să nu mai fie, dacă alte zile mari ne-o vor cere.

O rugăciune, rostită de preoți în sfinte odăjdii, în bisericuța de sat sau în catedrala orașului, dar mai ales în fața icoanei din fiecare casă, de-aici și de ori unde Românul și-a gospodărit așezarea de veacuri.

O rugăciune ce n'a fost scrisă încă, dar pe care toți o știm pe de rost, deși nimeni nu ne-a învățat s'o spunem.

Tăcerea noastră, din ruga mută, va grăi mai pe 'nțeles decât cuvântul ce tot n'ar putea exprima nici ce gândim, nici ce simțim.

Să tăcem!

Să dăm răgaz timpului să-și desăvârșească așteptarea.

Un sergent întors de pe frontul de Est povestea:

Înainte marilor bătălii, fronturile tac. Încărcăturile stau stivă lângă mitraliere. Trăgătorul și-a

fixat obiectivul, cu mâna încremenită pe mânere, cu răsufierea reținută. Ii bate inima, dar tace. Ori ce mișcare, ori ce sgomot, îi poate

fi fatal. În stânga, în dreapta, înapoi, nimic. Un iluzoriu nimic, mare cât voința unei națiuni înțeleștate în lupta pe viață și pe

moarte. Are impresia că a rămas singur, dar știe precis că toți sunt la locurile lor.

Și tace.

Undeva, în râpa părului, stau Brandt-urile. Undeva, dar nimeni nu știe unde. Are viziunea gurilor înălțate oblic spre cer, dar n'ar ști să le determine locul.

Tac mitralierele, tac Brandt-urile, tac tunurile; tancurile acoperite cu crengi tac și ele. Nu vezi nimic, dar simți totul.

Fire telefonice unesc unitățile, pânze rare de paianjen invizibil. Telefonistul a înțepenit cu receptorul la gură.

Nu se petrece nimic, dar totul e pregătit pentru tot ce se va petrece. O învârtitură de manivelă, o apăsare pe un buton și formidabilul arc deslanțuie apoi uraganul.

Așa, camarade!!

De ori unde ai fi, camarade, învață-te să taci. Tu pe front, noi acasă. Astăzi e cel mai bun răspuns care se poate da vorbelor.

Că mâne socoteala e alta. Iar mâne e înaintea noastră, mâne încă n'a trecut.

Să-l așteptăm în tăcere. Țara ne-a chemat, dar nu la taifas. Au flecărit destul alții până acum, ca să ne fie deajuns o sută de ani. Că de n'ar fi fost atâta vorbă, meșteșugit spusă, poate nici noi n'am fi azi obligați să le răscumpărăm vorbăria, prin spartana noastră tăcere.

Prin grăitoarea noastră tăcere.

Mai simplu nu se poate spune ce-avem de spus în ceasul de față.

Noaptea Sfântului Andrei

de V. Branisce

In noaptea Sfântului Andrei, sub poalele Tâmpiei, în cimitirul din Groaveri, stă de strajă sufletul întregului neam.

Stă de veghe la mormântul bardului redeşptării noastre naționale și înalță un imn de slavă aceluia care a izbutit să sintetizeze în patetice accente aspirațiile și năzuințele românești.

Și nu știi cum se face. Dar în vremuri de hotăritoare prefaceri și de tragice încercări, figura lui Andrei Mureșianu se înalță tot mai vie, mai strălucitoare și ia proporții uriașe de legendară măreție.

Dacă în cele două decenii de după

unire figura lui s'a estompat, dacă inspiratul său strigăt de luptă a fost ostracizat și uneori calificat de subversiv, dacă nu am fost vrednici să-i ridicăm în inima Brașovului un altar care să simbolizeze peste veacuri credința noastră neclintită în destinul românesc, astăzi s'a aprins iarăși flacăra curată a naționalismului ca în timpurile eroice de demult și s'a transformat în torță călăuzitoare sau în rug purificator.

Sufletele noastre se apropie din nou de vremile entuziaste, când înălțarea tricolorului național pe mormântul lui Andrei Mureșianu constituia un cult fanatic ce se celebra în fiecare an de ge-

nerațiile de elevi brașoveni în ciuda ori căror opreliști sau pedepse.

Risipiți în lumea largă, elevii de odinioară ai școlilor brașovene se vor fi gândind, adeseori, cu adâncă reculegere, la elanul tinereții lor sbuciumate și la pericolele pe care le-au înfruntat pentru dobândirea dreptului nostru la viață națională.

Este noaptea Sfântului Andrei. Noapte de groază și superstiții. Strigoii ies din morminte și împânzesc lumea cu duhul lor distrugător.

O credință populară ne spune că

fiarele țin în noapte sfat și grăiesc ca oamenii. Credința adaugă că cel ce le înțelege spusă este sortit să moară.

Sub clarul senin de lună, jivinele codrului s'au întrunit iarăși. Ele aduc vești de pe înstrăinate meleaguri. Sunt, însă, timpuri de răscruce, când gândul morții nu ne înspăimântă. Urechea noastră se apleacă cu înfrigurare să le deslușească șoapta, să prindă cu o clipă mai devreme cuvântul izbăvitor.

Zorile se ivesc, noaptea de vrajă se sfârșește, și dimineața celei dintâi zile de Decembrie alungă duhurile necurate pe tărâmurile întunecului veșnic.

INSTANTANEE

Se duc și porumbeii

Deja de mult, de când s'au pornit timpurile grele, cetele lor au început să scadă. Și au scăzut treptat, treptat. Un flăv stol mai plutește și astăzi deasupra orașului nostru, se agită din când în când, dar norul cenușiu ce se ridică, ori se lasă în linii de spirală, acoperind plața și acoperișurile caselor din jur, acela nu mai este. Omul practic și de data aceasta, nu s'a lăsat păgubit în zilele fără carne, nici impresionat de drăgălășenia unui porumbel. I-a întins curse. Vorbesc de acela ce locuiesc în centru, unde-și au porumbeii cuiburile lor. Adică ce cuiburi? Nici pe acestea nu le-au mai avut de vreo trei ani încoace. Au fost evacuate din podul Bisericii Negre unde sălășluiau ei de mai multe decenii. Evacuați și lăsați în puterea iernii, fără adăpost. Nu s'a găsit nimeni, înțeleg dintre cei ce au conducerea orașului în mână, să se gândească o clipă și la soarta lor, să amenajeze un pod de casă cum e acela, de pildă, al Ambulatoriului Policlinic din str. Hirscher, sau chiar să construiască o casă-foișor, casa porumbeilor. Dar ce vorbesc, acestea sunt probleme mari pe lângă faptul că nu s'a jertfit pentru hrănirea lor, din fondurile de tot soiul ale primăriei, nici cea mai bagatelă sumă, cum s'ar fi căzut și cum se obișnuiește în alte țări, unde se ține seamă și de soarta animalelor. Porumbeii Brașovului, acest decor viu al orașului nostru bătrân, au fost lăsați la discreția publicului, care în majoritatea lui îi admira, se delecta văzându-i cum culeg lacom boabele aruncate lor de aiții, dar nu s'au găsit, dintre toți admiratorii decât, poate, vreo trei sau patru care să dovedească în mod efectiv dragostea pentru aceste pasări. Cum se întâmplă de obicei: cel care poate nu vrea, iar cel care vrea nu poate. Astfel a mai rărit și foamea cetele acestor sburătoare, le micșorează în fiecare iarnă gerul, căci se adăpostesc de trei ani încoace, afară, sub strășini. Se înșiră seara ca niște boabe de mătâni sure deasupra pervazului ferestrelor. Iarna aceasta aspră, începută de timpuriu, va șterge, de sigur, și șubreda urmă ce-a mai rămas din falnicul stol de odinioară.

Cum vremurile se înăspresc mereu și inimile oamenilor, la fel, se fac tot mai tari, va rămânea în curând numai o amintire c'au sburat odată, sub cerul Brașovului, porumbeii albaștri. Și va mai rămânea eeva: numeroasele fotografii ale viligiaturistilor, care nu găseau niciun pitoresc mai vrednic de relevat, niciun semn mai palpabil c'au fost în viligiatură la Brașov, decât să se fotografieze lângă porumbeii.

Ecat. Pitiș

O sărbătorire în lumea literelor române

E. Lovinescu

de Aurel Marin

La împlinirea celor șasezeci de ani de viață, d-l E. Lovinescu poate privi cu seninătate la opera literară pe care a lăsat-o în urmă, operă care se întregeste încă în mod fericit cu fiecare an ce trece prin contribuții largi și de nestovite proporții.

Este un merit deosebit că, trecând peste adversitățile care l-au hărțuit poate în 39 ani din cei 40 de continuă activitate literară, acest blajin amfitrion, întârziat în vechi oficii de cultură atât de scumpe inimii cărturarilor, nu a pregetat să escaladeze toate piedecile, cu toate riscurile, spre a servi unei credințe de artă pe care, oricare au fost împrejurările și timpurile, nu a trădat-o niciodată.

Va fi avut, cu certitudine și acest nobil scriitor și interpret al scrisului vremii sale, unele păcate.

Oboseala, slăbiciunea, toate relele ce sunt într'un mod fatal legate de o mână de pământ, dar, măcar la acest binevenit popas al unui fructuos răstimp de viață, se cade să urmărim acea „lumină ce în lume a revărsat-o“, cum numea Eminescu suprema cucerire a artistului.

Ridicat odată cu marii creatori ai literaturii noastre contemporane, d-l E. Lovinescu avea să se miște într'un spațiu incomod, mai mult de prefaceri decât de creații, căutând să descifreze, când erau abia în germen, semnele după care se vor orienta generațiile unor generoase realizări.

Foarte greu este, acum, pentru un comentator al literaturii române, să se pronunțe asupra personalității unui scriitor ca sărbătoritul de azi, dacă acesta nu va fi în prealabil un obișnuit cercetător al ultimei jumătăți de veac de scris românesc.

Asemănător prin aspirațiile sale cu un Heliade Rădulescu și martor la egale prefaceri în republica literelor noastre, d-l E. L. nu este mai puțin cruțat de contemporanii săi.

Fie ca data care adaugă părului de mult încărunit poate ultimele fire albe, să însemne și o recunoaștere a unei atât de armonioase figuri.

Dela modest intitulatul, întâiu volum de critică, *Pași pe nisip*, căruia avea să-i urmeze un al doilea cu același titlu, indicator al unor constante preocupări, opera d-lui E. Lovinescu aservită în mare măsură cercetărilor faptului literar și sociologic, s'a conturat prin contribuții de personală creație literară care, dacă n'au fost relevate la timpul lor, avea să ducă totuși la exercițiul necesar pentru consolidarea viitoarelor izbâzi.

De bună seamă că o parte din această fecundă activitate este dirijată spre cercetările didactice care trebuiau să aducă autorului lor o catedră uni-

versitară. Dar împotriva unei atare situații create acestui strălucit dascăl, vocile s'au înălțat ca uraganele, în timp ce susținătorii erau din ce în ce mai puțini.

Nu este aici cazul a se discuta mai departe această situație a d-lui E. Lovinescu când eminenții săi discipoli de scris (să amintim pe un Perpessicius) pot fi, la rândul lor, aleși la universitate și în rândul nemuritorilor.

Și nu este lipsită de interes comparația că precum întreaga generație de tineri filozofi dela noi este tributară marelui ostracizat, lui Nae Ionescu, generația de critici mai nouă recunoaște în sexagenarul de azi pe magistrul ei indiscutabil.

Oricum ar fi, activitatea didactică a d. E. Lovinescu este remarcabilă și ea singură poate conferi un titlu de noblețe la această vârstă. Să amintim monografiile despre Gr. Alexandrescu, C. Negruzi și Gh. Asachi, studiile „J. J. Weiss et son oeuvre littéraire“ și „Les Voyageurs français en Grèce au XIX-e siècle“, cele 6 volume din „Istoria lit. rom. contemporane“, „Istoria lit. rom. contemporane“, lângă care se așează ediția critică în 2 volume „Titu Maiorescu“, la care vom adăuga numeroasele sale traduceri din autorii clasici, lăsând pentru alt compartiment, în egală măsură de prețios, al operii sale, volumele de critică ce au mai rămas.

Dacă vom aminti lucrările ideologice (cele 3 volume din „Istoria civilizației române moderne“) și cele strict literare (*Nuvele florentine*, *De peste prag*, *Scenete și fantezii*, *Aripa morții*, *Lulu*, *Bizu*, *Firu 'n patru*, *Diana*, *Mili*, *Miti*, *Bălăuca* și cele 4 volume de *Memorii* — al patrulea volum, intitulat *Aqua forte*, apare în iarna aceasta — vom reuși a fixa numai o parte din preocupările sărbătoritului.

În sfârșit se cuvine să consemnăm pe lângă marea pasiune pentru literatură a d. E. Lovinescu și sprijinul moral și material acordat de d-sa tuturor tinerilor pentru care salonul său literar a fost și este deschis cu caldă prietenie profesională.

Indepărtând prejudecățile de orice fel, bune și ele câteodată față de anumiți oameni, literații români, fără invitații dar într'un consens unanim, închină nestorului criticii noastre contemporane drepte și meritate elogii.

Citiți cei mai vechi ziar

Gazeta Transilvaniei

PREDICI ÎN PUSTIU

Ofelirea

Puține limbi au un termen așa de potrivit pentru exprimarea întăririi sănătății noastre ca limba românească. *Ofelirea* vine dela cuvântul ofel și, în împrejurările grele ale vieții de azi, de nimica nu ai mai multă nevoie decât de o sănătate ofelită. Cei mai mulți dintre noi, și încă chiar oameni luminați și cu diplome, chiar și majoritatea confrăților medici, se mulțumesc să-și apere sănătatea, să se îngrijească să nu răcească, să se îmbrace bine, după anotimp, să se hrănească rațional, să evite nopți pierdute, toate lucruri laudabile în definitiv, dar de o ofensivă a sănătății, de un antrenament energetic, în așa mod încât să nu știi, 20 de ani cel puțin, nici ce înseamnă guturaiul, nici durerea de cap, nu vor să știe și sunt prea comozi să-l practice.

Iată, Ministerul german al Sănătății văzând marea eficacitate a băilor finlandeze numite „Sauna“, le recomandă printr'o circulară recentă pentru toate casele țărănești. Războiul prim ruso-finlandez a pus lumea înaintea unei minuni: Soldații finlandezi, pe 32 de grade sub zero în pielea goală, bulgându-se și tăvălindu-se în zăpadă. Încă din vremea copilăriei, iarna sau vara, spre a sta câteva minute cel puțin în baia de aburi produsă prin aruncarea câtorva găleți de apă pe bolovani fierbinți și înainte de a părăsi șoprocul „Sauna“ o găleată întreagă de apă ca gheața se varsă pe corpul lor gol.

Noi? Nici cel puțin spălătul cu apă rece până la brâu dimineața, pe orice vreme și orice anotimp, nici asta nu-l practicăm regulat și sistematic. Nu e zi să n'o spun în gura mare soldaților, elevilor, tinerilor noștri. Cele mai simple reguli de igienă, cele mai elementare porunci pentru corpul nostru: spălătul cu apă rece, întreg corpul dacă se poate, dar cel puțin până la brâu dimineața și spălătul dinților seara înainte de culcare cu puțină apă caldă, perie de dinți și săpun, să intre în sângele nostru.

Nu considerați, în consecință, baia deasă, dacă se poate zilnică, drept un lux de curățenie. Nu te scalzi des numai pentru curățenie, căci într'adevăr poate nu te murdărești așa de mult de pe o zi pe alta, ci să o faci pentru ofelirea sănătății tale. Ce om scurt la minte ești!.. Lucrezi, alergi de dimineața până seara, îți implinești toate datoriile și recunosc, că ești foarte corect și conștiincios, dar 2—3 sau 10 minute pentru ofelirea sănătății nu le ai niciodată. Aud zilnic: Ce sunt vinovat, că m'am îmbolnăvit și văd zilnic tragedii familiare. Eu, ca și eroul lui *Victor Hugo*, strig: *J'accuse!* — acuz pe toți cei ce se îmbolnăvesc, pe toți cei ce mor înainte de vreme, de a fi ei singurii cauza nenorocirii lor. N'au cunoscut ofelirea sau au fost prea comozi s'o practice.

Dr. M. Suciu-Sibianu

Foiletonul „GAZETEI TRANSILVANIEI“

Noemvrie

Trec stoluri mari de corbi dinspre livadă
Cu lungul lor, sinistru, croncănit,
S'apropie Noemvrie de sfârșit
Și vântu-aduce fluturi de zăpadă.

Tu mâne pleci. În neagra pustiire
Ce s'a întins pe sufletu-mi și-afară
O floare nu-i, că toate se uscară,
O floare n'am să-ți dau la despărțire.

Și plâng așa, cum frunza plânge-acuma
Când, nemilos, la geam o bate vântul;
Viața mea e tristă ca pământul
Când l-a încins în haina-i rece bruma.

Ecat. Pitiș

„Vuietul“ luării Sevastopolului din Septemvrie 1855 și opinia publică românească

de A. A. Mureșianu

N'a fost, în veacul trecut, un războiu care să fi avut o influență mai binefăcătoare asupra poporului românesc întreg, ca marele și sângerosul războiu pe care l-a purtat în 1854—55 Europa lui Napoleon III împotriva Rusiei și care s'a sfârșit cu asediul Sevastopolului, sub conducerea mareșalului Pelissier, cucerirea fortului Malakoff și ocuparea orașului la 8 Septemvrie 1855.

Marii luptători și patrioți ai țărilor românești contribuiseră și ei, mai ales în timpul refugiului lor în străinătate, în măsura puterii lor, la pregătirea unei atmosfere favorabile pentru o acțiune comună a tuturor popoarelor Europei

civilizate împotriva celei mai barbare și mai tiranice monarhii de atunci. Ei găsiră un puternic sprijin în liberalul și luminatul împărat al Franței, în Napoleon III și, știm din unele documente contemporane, că n'avură un regret mai mare, decât neputința, în împrejurările de atunci, a poporului românesc de a participa, cel puțin în măsura în care participase și Piemontul italian, la o expediție, pornită în numele libertății popoarelor europene, dar în urma căreia niciun popor nu putea să profite mai mult decât Românii.

Nu putea fi deci Român bun și adevărat care să nu se bucure de a-

cest eveniment, prin care se deschise calea desrobirii Principatelor. Presa românească și cu deosebire Gazeta Transilvaniei considera victoria dela Sevastopol drept o victorie a latinității și deci implicit o victorie a românismului.

Și cu toate acestea ar trebui să ne facem prea mari iluzii, dacă am crede că înfrângerea pravoslavnică împărății dela Răsărit n'ar fi produs și întristare la o anumită categorie de oameni. Nu-și exercitase doar aurul rusesc și falsă strălucire a misticismului ei religios, în decurs de atâtea decenii de ocupație și de „protectorat“, influența lor dezastruoasă asupra publicului românesc?

Nu credem să se găsească un document care să ne înfățișeze mai bine adevărata stare de spirit în Principate și în primul rând în Moldova, la sfârșitul epocii influenței rusești, ca scrisoarea trimisă la 9 Septemvrie st. v. 1855 de către poetul moldovean Gheorghe Tăutu,

Continuare în pagina 4-a

Valoarea jurământului

de I. Bozdog

Să nu examinăm valoarea jurământului din punct de vedere etic și creștinesc, căci de el se folosesc și imoralii, și păgânii, și omul primitiv, și omul cult, triburile barbare ca și colectivitățile cele mai civilizate. Jurământul este admis și de legile bisericești, și de cele dumnezeiești. De multeori este singurul mijloc, pe care judecătorii lumești îl pun în cumpăna dreptății pe care o balansează în favorul celui pentru care se depune.

Creștinul adevărat se folosește de jurământ numai în momente solemne. În aceste momente el se găsește într-o stare sufletească de comunicare cu Dumnezeu, își deschide inima în fața Lui, care cunoaște mai presus de orice putere omenească adevărul și curățenia nefățărită și tocmai de aceea îl primește, îl aprobă și veghiază, ca cel mai imparțial și desinteresat martor al acestui mare și tainic legământ.

Angajamentul acestui om este privit cu admirație și teamă de oricine îl cunoaște. Purtarea lui e pătrunsă de evlavie și traiu în legea lui Dumnezeu.

Dimpotrivă, indivizii care invocă numele lui Dumnezeu în toate micile lor daraveri și-l calcă și lapadă cu ușurință, sunt priviți ca niște flecari ușuratici, ale căror angajamente sau legăminte nu pot fi luate în seamă. Aceștia dela un timp simt nevoia să-și întărească fiecare cuvânt cu jurământ, considerând pe Dumnezeu ca un fel de asociat al răutății lor, ba, merg până la a-l proclama pe Dumnezeu patronul lor sau al colectivității lor naționale.

Telul de purtare al acestora oscilează între înjurături și jurăminte sgomotoase pe numele și la adresa Ființei Preaînalte.

E. Marvan P.

Neamul românesc, prin tot trecutul și purtarea sa, a făcut și face dovada unei trăiri profunde a legii și credinței creștinești.

Casa lui e împodobită cu simbolul sfânt pe care se face acest jurământ; masa lui sărăcăcioasă începe și sfârșește, ca și odihna și munca lui, cu semnul acestei jurințe a vieții creștinești.

Răscrucile drumurilor din apropierea sălașurilor omenești sunt împodobite cu semnul ce-i aduce neconținut aminte de legământul lui creștinesc.

Popasurile și faptele de crâncenă involburare din trecutul său, ca și zilele atât de rari de bucurie și triumf sunt străjuite de aceleași semne ale sufletului său juruit Domnului.

În marile lui mișcări naționale jurământul i-a fost și semnalul de pornire, și cel de domolire, și cel de iertare și ispășire.

După jurământul frătesc al cetelor flămânzite și înșelate s'a pornit revoluția lui Horia. Cele 40.000 de capete care cu lacrimi de robi în ochi au jurat să-și dea mâna frățească pe Câmpia Libertății, s'au ținut de el. Patrioții ce se adunară pe malul Dunării la 11 Iunie, la Islaz, înainte de cetirea istoriceii proclamații, au jurat statornicia în lupta începută.

Cel mai formidabil și mai sfânt moment a fost să privești, mai târziu, în sloata și în noroiul unei Câmpii, 120.000 de trupuri ingenunchiate, jurând, pentru ei și spre un statonic legământ al urmașilor, că vor să trăiască liberi.

Iar după acest jurământ mulțimea imensă și toți căți suntem de același sânge ne-am cuminecat cu poruncile veacului nou: iertând celor ce ne-au greșit, lovind cu pâne pe cei ce ne-au flămânzit și însetat trupurile și sufletele de dreptate.

Neamul nostru și-a ținut și-și ține toate jurămintele făcute.

Cine ar putea, să ne ceară vreodată o jertfă pe care să nu o aducem cu dragă inimă pentru sufletul nostru de creștini?

Ni se poate cere orice sacrificiu, dar nu și acela de a fi sperjuri.

Mai mult decât pentru orice un neam simte, trăiește și moare pentru credința și jurământul făcut.

Crez și altar

de Dr. D. Chirculescu

Românii au fost împărțiți, timp de douăzeci de secole, sub stăpâniri străine. Au trăit despărțiți unii de alții. Dar, deși fărămițați în grupuri, ei au dus totdeauna și pretutindeni aceeași luptă, ca și cum ar fi fost uniți în aceeași viață și aceleași năzuințe. Toate grupurile risipite de Români și-au dus luptele lor din lungul secolelor, numai să se adune pe un singur drum, același pentru toți.

E crezul care ne-a susținut și ne susține puterile neatînse de două mii de ani, pe care nimeni n'a isbutit să-l clinească. El apare ca forța principală

a Neamului. Numai prin el, marii citori de Țară și faptele lor se înalță deasupra hotarelor, trăiesc pe deasupra secolelor, căpătând valoare de simbol.

Acest crez este mai presus de oameni și de vremuri. Cei care, înainte de 1940, și-au închipuit, plini de ei înșiși, că ei sunt norma și rațiunea de a fi a Neamului, care s'au străduit să arunce vâl tănuitor asupra crezului

nostru ca să nu fie supărători în afară, aceia n'au înțeles că existența lor de o clipă nu este nimic față de eternitatea crezului nostru. N'au înțeles că nu pot pași în strălucirea de veșnicie a neamului, decât ingenunchind la altarul cel mare, care e mult mai presus de ei. S'ar fi zis că se sfiau chiar de podoba cea mai frumoasă a sufletului românesc.

Au crezut că pot întuneca și pentru alții, ceea ce era întunecat pentru ochii

lor. N'au înțeles că sufletul le era gol, iar mintea fără lumină. De aceea s'au și prăbușit, aruncați în bezna uitării, de însăși puterea crezului pe care l-au nesocotit.

Astăzi, Neamul se ridică cu sufletul plin de năvalnică putere. Are nevoie de lumină; urăște cotiturile, dibăciile și ascunzișurile umbrite.

Poate fi oare cineva, pe tot întinsul pământurilor românești, care să nu simtă sufletul colectiv românesc înche-gat timp de douăzeci de secole?

Poate fi oare cineva care să nu înțeleagă?

Cei trei brașoveni

Andrei Mureșianu

Deșteaptă-te, Române!

*Deșteaptă-te, Române, din somnul cel de
[moarte,
In care te-adânciră barbarii de tirani!
Acum ori niciodată, croește-ți altă soarte!
La care să se 'nchine și cruzii tăi
[dușmani!*

*Preoți cu crucea'n frunte, căci oastea
[e creștină,
Deviza-i libertate și scopul ei prea sfânt,
Murim mai bine 'n luptă cu glorie
[deplină
Decât să fim sclavi iarăși în vechiul
[nost pământ!*

Andrei Bârseanu

Pe-al nostru steag...

Pe-al nostru steag e scris unire,
Unire 'n cuget și 'n simțiri.

Am înarmat a noastră mână,
Ca să păzim un scump pământ;
Dreptatea e a lui stăpână,
Iar domn e adevărul sfânt.
Și 'n cartea veșniciei scrie,
Că țări și neamuri vor pieri,
Iar scumpa noastră Românie,
Etern, etern va înflori.

S. T. O. IOSIF

La arme!

*Veniți viteji apărători ai țării!
Veniți, că sfânta zi a răsărit:
E ziua mare a reînălțării
Drapelului de gloanțe sdrențuit!
Veniți din toate unghiurile zării
Să cucerim ce-avem de cucert!*

*Să știe toți că un popor nu moare
Când veacuri a luptat neconținut
Și-i scris în cartea celor vittoare
Că va să vină ceasul preamărit
Când mândru străluci-va 'ntre popoare
Ca soarele aici în Răsărit!*

DUMINEGA

„Iar el auzind aceasta, s'a întristat, căci era bogat foarte”.
Ev. Luca XVIII, 23.

... și cu câtă nădejde a alergat tânărul cel bogat în calea Domnului! Mai mult: A ingenunchiat înaintea Lui, în pulberea drumului, cerșind vieață veșnică. El era tânăr fruntaș și se temea că odată va cădea în rândul celor mulți, când se va spulbera mărirea lui.

Din această pricină alergă să năltănească pe Isus Hristos, pe care îl cinstea, fără să-L cunoască.

Tânărul nostru, în sinceritatea sa, credea că va putea dobândi vieață veșnică și fericire chiar peste veacul de acum. El ar fi fost aplicat să facă sacrificii sau chiar fapte eroice, numai să-și poată împlini gândul.

El voia să știe, ce să facă, pentru că îndemnul altora nu-l mulțumia.

„Păzește poruncile”, — îi spune Domnul nostru Isus Hristos. „Care?”, — întreabă tânărul. Mântuitorul l-a lămurit: „Să nu ucizi, să nu fii desfrânat, să nu furi și să nu mărturisești strâmb, cinstește pe tatăl tău și pe mama ta”. Dar tânărul dorea mai mult; iată pentru ce, după câteva clipe de buimăceală, răspunse îndrăsnit: „Învățătorule, toate acestea le-am păzit din tinerețile mele”.

Isus, văzându-l atât de sincer, de naiv și curat la suflet, se oprește asupra lui, îl măsoară cu o privire adâncă, și „căutând la el cu drag”, i-a zis: „Una îți lipsește: Mergi, vinde tot ce ai și dă săracilor, și vei avea comoară în cer, și luându-ți crucea, vino de-mi urmează mie”.

Cu cât drag l-ar fi primit în jurul Său, în rând cu ceilalți ucenici și cât de repede i-ar fi deschis cerul, așa cum dorea el.

Dar proba era prea grea pentru el; să urmeze Domnului ar fi putut, dar să-și vândă și să dea averea săracilor, era încercare prea grea. El scoase atunci un suspin adânc și, fără să pronunțe un singur cuvânt, se retrase mahnit. Li era greu să urmeze Domnului, dar mai greu îi era să se despartă de averea sa. Cu putere mare îl chema pământul, și inima lui fără energie se lăsa târâtă în jos spre pulberea rece și trecătoare a lutului.

După câteva clipe de tăcere, Mântuitorul aruncă o privire împrejur. Tânărul necunoscut se îndepărta gânditor și tăcut. Și el se înălțase până în pragul împărăției lui Dumnezeu, dar bogăția l-a împiedecat să treacă acest prag, și s'a așezat de-a-curmezișul avântului său nobil.

Atunci a rostit Mântuitorul cuvintele: „Fiilor, cât de greu este celor ce se încred în avuții să între în împărăția lui Dumnezeu! Mai lesne este cămăilei să treacă prin urechile acului, decât bogatului să între în împărăția lui Dumnezeu.”

*

Urmărim an de an întâlnirea Domnului cu tânărul cel dornic de vieață veșnică. Ne este drag și nouă acest om, nu numai că-i tânăr, ci mai mult pentru

Arăturile de iarnă

Gerul, venit prea de timpuriu în această toamnă, a oprit activitatea agricolă la câmp.

După înghețarea pământului nu s'a mai lucrat decât la transportul bălegarului și la strângerea ultimelor rămășițe de sfeclă, cicoare, cartofi.

Intre timp, slăbind tăria gerului, a reînceput aratul pământului cu plugurile acționate de tractoare.

Dacă temperatura se va ridica, iar solul se va desgheta și mai mult, se vor putea face arături și cu plugurile trase de animale.

Plugarii să fie cu mare atenție, căutând să prindă zilele bune pentru executarea arăturilor de iarnă, pentru cultura de primăvară.

Despre foloasele mari pe care ni le aduc aceste arături, nu mai poate fi discuție.

Arăturile de toamnă și primăvară reprezintă prima condiție, pentru o producție bună și, după întinderea în care sunt făcute, putem să ne dăm seama de gradul de înaintare, din punct de vedere agricol, al unei regiuni, sat, sau exploatare agricolă.

Agricultorii care fac arături de toamnă sau iarnă sunt mai bogați, căci recoltează o producție mai mare la unitatea de suprafață.

Pământul arat este mai afănat, deoarece în timpul iernei se umple de apă ca un burete, iar apa prin înghețare, își mărește volumul, desfăcând particulele mari de pământ în particule mai mici, în care circulația aerului, apei și dezvoltarea viețuitoarelor mici, (bacterii) se face mai cu ușurință.

Cu alte cuvinte, prin aceste arături schimbăm structura solului, ceea ce putem constata trecând cu piciorul: pământul se simte pufoș și fără bulgări mari de pământ.

sinceritatea cu care se apropie și-i pune Domnului o întrebare atât de însemnată pentru vieață.

Ce fericiri am fi și noi dacă am putea răspunde mulțumiți că toate poruncile le-am păzit din tinerețile noastre! Pentru că poruncile cerești, — și după atâtea mii de ani — grăiesc oamenilor tot cu aceeași tărie. Și cum „desfrânații forfotesc pe străzi, ucigașii nu încap în temnițe, hoții te pândesc să te prădeze, cei ce mărturisesc strâmb înșală justiția, iar necuviința față de părinți dărdămă atâtea familii”, ne mai trebuie să împlinim multe porunci, ca să putem răspunde cu fruntea sus ca tânărul din evanghelie. Atunci putem fi fericiri și mulțumiți!

Iar dacă n'avem liniște, atunci ne lipsește ceva: iubirea lui Dumnezeu și-a aproapelui. Atunci noi suntem în drum spre ceruri și căutăm liniștea și vieață veșnică; suntem urmași ai Domnului, și pășim pe urmele eroilor credinței lui Hristos,

Așa dorea tânărul cel bogat; din această pricină l-a trimis Mântuitorul să-și vândă averile, ceea ce n'a făcut, dovedind că n'a fost vrednic să-L ur-

meze, ci numai să se supună și el poruncilor, ca toți oamenii de rând.

Tânărul era bogat, dar nu bogăția-i stătea în cale ca să poată fi nemuritor și să dobândească vieață veșnică, ci lăcomia și sgârzenia, care-i împietresc inima și-i înspăimântă sufletul că moare în sărăcie. De aceea a rostit Domnul o sentință atât de aspră asupra bogatului, impresurat de atâtea primejdii și patimi.

Intr'adevăr „este mai multă mulțumire și seninătate în vieța unui om sărac, virtuos, decât în aceea a unui bogat păcătos”.

Se apropie Nașterea Domnului. Această sfântă evanghelie ne îndeamnă să nu ne lăsăm striviți de povara cea grea a bogăției. Cine-i stăpănit numai de moșii, bani sau mașini, de toată grija cea lumească, îmbătrânește și se pierde în umbra neființei și întovărășește pe tânărul desamăgit din evanghelie.

Ascultă cuvântul Domnului nostru Isus Hristos și urcă barem pe treapta cea dintâi ce înalță la ceruri, unde-i vieață nemuritoare și veșnică.

ION HOGEA
Ing. agronom

Râșnov, la 25 Noemvrie 1941,
Pr. Ioan Scurtu

ceștia sunt morți de pe fața pământului, căci prin aceasta s'au stins, zic ei, speranța de a mai vedea pe Ruși în țară, ca să poată scăpa de respectabilul Stariț de asiăzi și aceea de a-l vedea despăcând Carpații de-a-curmezișul spre a se mântui de Siberia Muscalului, prin care mijloc s'ar putea cotorosi de omul acela ce le-au oprit, chipurile, de a face stări din averea Moldovei; de a îndopa cu aur și posesii de moșii pe toți șarlatanii din lume; de a mai fi cuibul spionilor ruși lângă jertfelnicul Mântuitorului și de a nu se cânta Hospodu Pomului în biserică, decât numai după trei, patru săptămâni, când acum ajunge rândul pe popii ruși a sluji în dialectul slav care este chiar dialectul lui Dumnezeu...”

„Așa zic cuvioșii. Auzi Domnule ce nelegiuire!” — își sfârșește reportajul său către „Gazeta Transilvaniei” — „modestul cărturar moldovean Gh. Tăutu, urmaș al boierilor cu același nume ai lui Ștefan Vodă cel Mare și Bun.

Pr. Ioan Scurtu

Medicul nostru

Râia

de Dr. Valeriu Sînghe

Numele de râie deșteaptă în mintea noastră noțiunea de murdărie. Nu rareori Românul când vrea să apostrofeze pe cineva spre a-i spune că este murdar, îl grațifică astfel: „Fugi de-aici, mă râiosule!” Și cuvântul de râie este legat de noțiunea de murdar pentru că se întâlnește mai ales în straturile populației care sunt mai certate cu igiena, cu curățenia corporală. Așa se explică pentru ce persoane simandicoase se simt extrem de jenate când consultând medicul pentru o boală de piele, acesta îi spune că are râie.

În termin științific se numește scabie.

Râia este o boală molipsitoare, transmițându-se dela om la om. Se mai poate lua și dela câmpisici, cai, boi etc.

Agentul acestei boli este un parazit mic din familia paiangenilor, care este extrem de mic, încât abia se poate vedea cu ochiul liber. Transmiterea acestui parazit dela om la om se face mai ales noaptea, din cauza obiceiului lui de a fi mai activ noaptea. Râia se ia, deci mai ales când dormim cu persoane contaminate, sau culcându-ne în așternutul întrebuițat de un râios.

De aceea râia se întâlnește în clasele inferioare, la muncitori, la familiile sărace, unde mai multe persoane dorm în același pat. Contaminarea este aproape fatală între bărbat și soție.

Femela acestui parazit face 20—50 ouă, care în câteva zile dau alți paraziți. Un mascul și o femelă pot da naștere în trei luni la 1½ milion paraziți. Așa se explică cum de în timp așa de scurt boala se întinde la tot corpul.

Perioada de incubație, adică dela contactul cu râiosul până la apariția semnelor bolii, este, în medie, 7 zile.

Boala se manifestă prin mâncărime, care este mai intensă noaptea, prin niște șanțuri mici care apar la mâni, între degete, pe fața anterioară a articulației cotului, pe partea anterioară a subțioarei, la mamelonul femeii, pe părțile genitale la bărbat, pe feșe, pe coapse. Capul și fața sunt respectate.

Din cauza mâncărimii omul se scarpină, producând erupții de pete roșii și mici bubulițe pline de apă. Aceste erupții se pot complica cu eczemă, cu bube cu purcuș, cu furuncule, cu abcese, limfangită etc...

Tratamentul. La îngrijirea acestei boli vom ține cont de trei lucruri: 1. distrugerea parazitului, care este cauza bolii, 2. prevenirea reinbolnăvirilor prin desinfecția îmbrăcămintei și 3. vindecarea leziunilor pielii.

Tratamentul râiei este la îndemâna fiecăruia, așa că vom arăta cum se face el și cum putem să ne vindecăm de ea în câteva zile. Bolnavul se spală, frecând bine pielea cu apă caldă și cu săpun cel puțin 20 minute, prin ceace

— Continuare în pagina 5-a jos —

„redactorului” Gazetei Transilvaniei, lui Iacob Mureșianu, în care-i face o plastică descriere a „opiniunilor discutate a onora din noi la vietul luării Sevastopolului”, opiniuni despre care ne precizează că sunt „prea pozitive”.

„Luarea Sevastopolului, scrie Tăutu, au încântat pe acei ce prin aceasta se cred mai apropiați de minutul în care e a se realiza cele proiectate pentru principatele noastre”. Ea a produs însă și mahnire printre acei străini „ba chiar parte și Moldoveni din acei corupți prin decorăciunile (sic) și aurul rusec; din aceia care în timpul ocupației (sic) rusești, de cârmuirea de atunci punându-se în dregătorii, au făcut averi prin abuzuri de tot felul;... din acei posesori (proprietari) ruginiți ce credeau că, cât va fi în picioare Sevastopolea, va exista sclăvia și boierescul”; printre „aceia care au câte un semizeu, azi trecuți cu Rușii peste Prut, a căror întoarcere o aștepta cu nerăbdare, cugețând bieții oameni, că-i vor vedea venind mareașali la epuleturi cu țerțomuri

mai lungi de un stâncen” și, în sfârșit, la „acei care își scot ochii cu Agaftanghelul, nevoind nici pentru împărăția Cerurilor cartea aceasta a rămâne mincinoasă”.

Foarte interesante sunt apoi și cele relatate de Gh. Tăutu asupra efectului produs de înfrângerea pravoslavniciei împărății asupra acelei categorii a clerului moldovenesc care fusese robită sufleteste de Pravoslavia muscălească.

Clerul, continuă Tăutu, își are, „de asemenea... în cea mai mare parte... opiniunile sale, căci nici în ruptul capului nu voiesc a crede una ca aceasta (adică înfrângerea Rusiei), zicând că ar fi împotriva Sfintei Scripturi de a fii triumfători păgânii dela Apus și că legea ortodoxă, de va fi adevărată căderea acestei cetăți a Pravoslavnicilor, s'au dus cu ființa ei. — Poftim idei, observă Tăutu, dela acei care predică poporului moral!”.

O mare lovitură fu prăbușirea Rusiei și pentru „Monahii din Mănăstirea Neamțului” căci Tăutu continuă: „A-

Informațiuni

Familia inginer *Virgil, Victoria și Valer Branisce* donează 1000 Lei Crucii Roșii, ca răscumpărare a cununei de flori pentru neuitata lor *Dr. Elena Neguș-Benea*.

Abonații

"Gazetei Transilvaniei"

care și-au plătit abonamentul

Comuna Cristlan

1. Pr. Ioan Micu
2. Gh. Pavel inv. dir.
3. Eugenia Pop
4. Gh. Barbu, econom
5. Ștefan Stăiculescu, funcț.
6. Ștefan Stoichiț
7. Ion Jigărea
8. Ioan Ios. Pușcariu inv. dir.
9. Nicolae Staicu
10. Paraschiva R. Staicu
11. Ioan Pitic

Comuna Vlădeni

1. Alexandru Florea, preot
2. Nicolae Moldovan, not.
3. Ștefan Stanciu, inv.
4. Ioan B. Sandi, primar
5. Ilie Dumitrache, șef de secție
6. Safta Câmpianu

Știri din Codlea

Conferențe

În cadrul serbărilor date la spitalul din localitate a vorbit D-l Ioan Nica Dir. școlii primare despre „Menținerea și întărirea încrederii în conducerea politică și militară a țării și aliaților.”

Duminecă 23 Nov. a vorbit D-l Nic. G. Cismariu despre Mihai Viteazul. Cu această ocazie li s'a proiectat rănitorilor filme cu viața și războaiele lui.

se înmoae pielea și se deschid șanțurile în care trăiesc paraziții. Apoi se face o baie de 1/2 oră și-apoi dăm pe părțile bolnave cu o alifie de sulf (de pucioasă). Această alifie rămâne pe piele 24 ore. A doua zi se face iar o baie, pentru a curăța alifia de pe piele. Această operație se face atâtea zile, până ce pielea își recapătă aspectul ei normal.

O alifie de sulf mult întrebuintată este cea care în comerț este cunoscută sub denumirea de pomada Wleminsky.

Dacă într-o familie sunt mai mulți bolnavi, atunci se va face tratamentul la toți membrii familiei deodată.

La țară se poate face tratamentul și cu petrol, în loc de sulf; se va avea grijă însă să nu fie vre-o lumânare prin apropiere, dela care să ia foc.

Hainele, așternutul și lăngăria bolnavului vor fi puse la cuptor sau la etuvă la temperatură de 80°—100°.

Dacă râia s'a complicat cu alte leziuni, atunci vom trata mai întâi aceste leziuni și abia după aceea ne vom ocupa de tratamentul râiei.

Pentru acestea însă vom apela la sfaturile și prescripțiile medicului, căci altfel, maltratând erupțiile pielei cu tot felul de pomezi și alifii, cu reclame de ziare, ne agravăm răul, în loc să-l vindecăm.

Mica publicitate

Se caută femeie la toate, pri-cepută, curată, la familie mică. Adresa la redacție.

PREFECTURA JUDEȚULUI BRAȘOV
Comisiunea jud. pentru administrarea
Bunurilor Expropriate dela Evrei.

No. 21441/1941.

Publicațiune

În baza dispozițiilor ordinului Centrului Național de românizare Nr. 4496/941, se aduce la cunoștință generală că această Comisiune arendează prin bună învoială un număr de circa 25 (douăzeci și cinci) terenuri arabile și închiriază un număr de 16 imobile clădite — vile — dintre care o parte sunt situate pe Valea Tîmîșului și în Poiana Brașovului.

Termenul până la care se arendează și închiriază aceste terenuri este 1 Noemvrie 1942, cu drept de prelungire.

La arendarea terenurilor arabile sunt preferați refugiații ardeleni și dobrogeni precum și luptători din războiul actual.

Tabloul bunurilor precum și condițiunile generale de arendare sau închirierea lor se află afișate la Prefectura județului.

Ofertele se vor depune până la 10 Decemvrie 1941.

Relațiunile urgente se pot cere dela serviciul bunurilor expropriate, prin telefon Nr. 2720.

Brașov la 12 Noemvrie 1941.

Prefect,
Col. D. Craiu.

Șeful Serv. Adm.
Victor Pop.

PREFECTURA JUDEȚULUI BRAȘOV
Serviciul Administrativ

No. 16953/1941

Publicațiune

În baza dispozițiilor Subsecretariatului de Stat al Românilor, Colonizării și Inventarului Nr. 2224/941 se aduce la cunoștință generală că această Prefectură vinde prin licitație publică întreg inventarul magazinului de vopselărie și parfumerie „Schmidt și Fontin” situat în localitate, Str. Voevodul Mihai Nr. 10.

Vânzarea se face numai la locuitori de origine etnică română și de preferință la refugiații ardeleni și dobrogeni.

Cei interesați vor depune oferte scrise, timbrate legal și sigilate, la Serviciul bunurilor intrate în patrimoniul Statului de pe lângă Prefectură, cel mai târziu până la 10 Decemvrie 1941.

Se specifică că aceasta este a doua publicațiune pentru vânzarea magazinului menționat mai sus.

Brașov la 20 Nov. 1941.

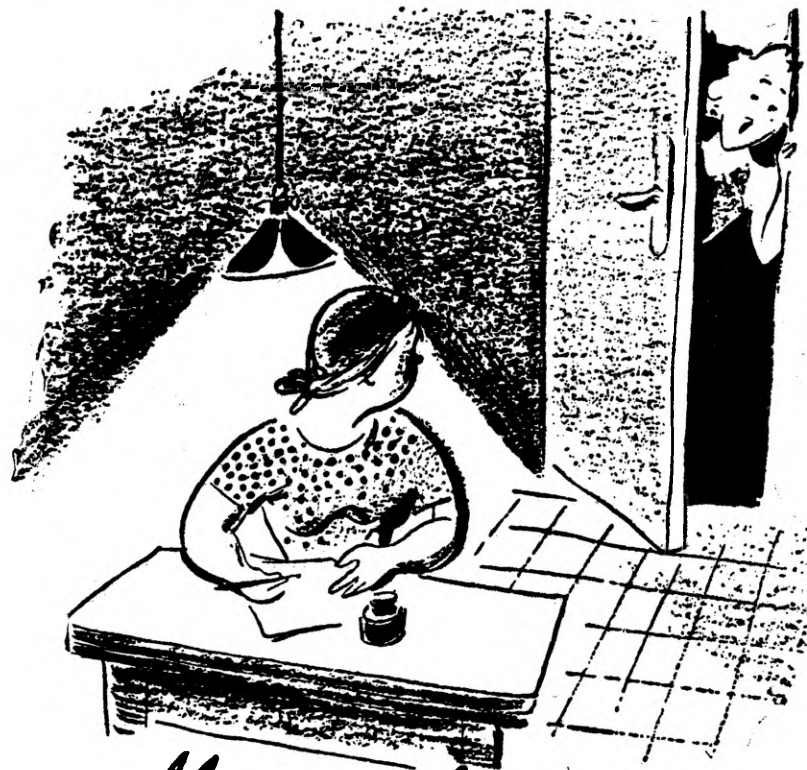
Prefect,
Col. D. Craiu.

Șeful Serv. Adm.
Victor Pop.

**FRATE ADELENE,
Imprumutul se numește al**

REÎTREGIRII

**Ajută, cu banul tău, să ne
facem țara cum a fost!**

— Mario, de ce arzi
lumina așa de târziu!

Bineînțeles că trebuie să facem economie la lumină, dar aceasta se poate realiza și altfel. Dece există oare becurile Tungram-Krypton? Aceste becuri umplute cu un gaz nobil foarte rar aduc în casă lumina soarelui și economisesc o sumă frumoasă la consumul de curent.

TUNGSRAM
KRYPTON

Adânc îndurerată: Ștefan soț, Victoria mamă, Aurel, Gheorghe, Maria, Ioan, Cornel, Reveica, Victoria, Rodica și Mircea surori și frați, Radu și Valer nepoți, precum și familiile înrudite, cu adâncă durere aduc la cunoștința tuturor, că scumpa noastră soție, fiică, soră, mătușe, cumnată și nepoată

Dr. ELENA NEGUȘ-BENEA

MEDIC

și-a dat nobilul suflet în mâinile Creatorului în ziua de 26 Noemvrie 1941 orele 12, în etate de 42 ani.

Inmormântarea a avut loc Vineri 28 Noemvrie 1941, orele 15, în cimitirul din Groaveri.

O dîhnească în pace!

Brașov, la 26 Noemvrie 1941.

**Tipografia „ASTRA”
BRAȘOV**

caută

Doi ucenici români

Informațiuni la Biroul
Tipografiei, Brașov Str.
Lungă Nr. 1. (Curtea Ci-
nematografului „Astra”.

Dr. C. N. ILIESCU

SPECIALIST

în căutarea și tratarea boalelor prin

**RAZE X ULTRA - SCURTE
ULTRA - VIOLETE**

Înapoiindu-se de pe front

Își reface consultațiile

12 - 1 - 3 - 6. N. Iorga 8. Tel. 2735

CRONICA RAZBOIULUI

de **Mardare Mateescu.**

România în pactul anti-comintern

Nu vremurile se schimbă, ci conștiința popoarelor evoluează, dând naștere la noi perspective asupra lucrurilor și condițiilor existenței. Aceasta vrea să însemneze, că nu trecerea anilor imprimă societății, în mod necesar, prefaceri și revizuirii psihologice, ci noțiunile de bine și mai bine, trăiesc latent în sufletul națiunilor, până când găsesc mediul prielnic pentru a ieși la lumină.

Înainte cu două decenii, drapelele roșii apăreau ca niște jalnice flori de sânge pe clădirile instituțiilor și ale uzinelor, în întreaga Europă. Emisarii revoluției comuniste forfoteau dela Marea Caspică până în Irlanda și dela Salonic până la Stockholm, congestionați de efort verbal, palizi de oboseală și halucinați de perspectivele lor grandioase, pe care popoarele bătrânului continent nu voiau totuși să le înțeleagă. În urma lor apăreau grevele, sabotagiile, exploziile. În unele părți, hoardele formate din drojdia străzii, din putreziciunile frontului și din flămânzi fără identitate, răsturnau câte un guvern anemic, luând pentru o clipă frânele câte unui popor, pentru ca imediat să fie doborâte, la rândul lor, de bunul simț popular.

În acele vremuri, un stat proaspăt reînchegat, dar cu o tărie sufletească mai puternică decât bronzul și oțelul, care nu apucase încă bine să uite aroma reavănă a câmpului de bătaie, relua armele și purcedea grăbit către Nistru și către Apus, pentru a despresura pământul european de cuiburile bolșevice răzlete care încercau să se infiltreze către inima continentului. *Acel stat era al nostru, al Românilor.*

Exemplul nostru a vorbit Europei întregi tocmai prin modestia lui. Pilda pe care o servea statul nostru de țărani, celorlalte țări din Apus, intelectualizate și pornite pe speculațiuni filozofice, își relevă amploarea astăzi, mai mult ca oricând.

Ce a urmat pentru Europa, în aceste două decenii trecute, nu e nevoie să mai repetăm. Fiecare din noi își are convingerea bine închegată despre ceea ce ar fi putut urma, dacă continua „era” apusă acum câteva luni. Contează însă foarte mult ceea ce se întâmplă astăzi, pentru că fiecare episod al zilelor pe care le trăim, apasă hotărâtor în cumpăna vremurilor viitoare. În locul flăcărilor roșii, care în bătaia vântului svoneau melodia morții continentului european și distrugerea străvechei noastre civilizații, fâlăie astăzi stindardele națiunilor înfrățite pentru a sfărâma pe veșnicie amenințarea bolșevică.

Preludiul acțiunii anti-bolșevice, de acum două decenii, s'a transformat astăzi într'un marș eroic și victorios, la sunetele căruia cetățile bolșevice se năruie, ca zidurile Ierihonului.

La încheierea a cinci luni de războiu victorios împotriva inter-

naționalei comuniste, România cea nouă semnează formal adeziunea ei la *pactul anti-comintern.*

Bineînțeles, semnătura României coincide doar cu o scadență și cu reînnoirea pactului salvator, pentru că România se află în luptă împotriva comunismului chiar dela instaurarea acestuia ca sistem de guvernământ pe locurile stăpânite odinioară de țării ortodocși și de popoarele crescute în cultul pentru biserică. România n'a ridicat pentru prima dată armele împotriva bolșevismului la 22 Iunie 1941, ci încă din vara anului 1919, când a curățit pământurile vecine de liotele înarmate ale lui Kuhn Béla.

Adeziunea formală a României la pactul anti-comintern, fixează țara noastră alături de toate celelalte țări, cu un total de 700 milioane suflete, care s'au legat cu hotărâre să descătușeze continentul nostru de orice influență dăunătoare progresului său și de orice amestecuri din afara teritoriului european. *Aderând la pactul anti-comintern, așa cum a aderat la pactul tripartit, România nu face un act de oportunism, deoarece, ca și în primul caz, în acesta din urmă, faptele au precedat legământul solemn.*

Frontul din Africa

Dacă am închide ochii și ne-am orienta după anumite profeții ajunse de pomină, în momentul de față trupele engleze din Africa ar trebui să se afle la Tripolis. Dar *marea ofensivă*, de pe cel de *al doilea front*, n'a ajuns nici măcar să depășească granița egipteană. Încercările engleze de a se infiltra în Cirenaica, prin trei coloane, cu direcția precisă, i-a răspuns contra-manevra italo-germană, cu îndrumarea altor coloane printre coloanele engleze, așa încât comandamentul imperial dela Cairo a trebuit să ordone calea întoarsă, și încă foarte grabnic, deoarece forțele Axei se aflau gata să pătrundă în Egipt.

Odată depășit acest prolog al *mării ofensive*, au început adevăratele dueluri între forțele germano-italiene și cele engleze. În prima zi a luptelor, 90 de aparate britanice au fost doborâte și tot dispozitivul britanic a fost împins către granița egipteană, pe triumful Giarabub—Tobruk—Marsa-Matruh.

Este astăzi un fapt cert, că mișcarea ofensivă începută acum opt zile de către armata generalului *Cunningham*, au fost oprită înainte ca ea să fi putut deslănțui optimismul presei britanice. Insuși „*Times*”, care ne-a obișnuit cu o oarecare măsură în relatările sale, măturisea fâțiș desamăgirea opiniei publice față de o operațiune atât de îndelung pregătită, despre care se credea că se va desfășura cu aceeași ușeală, cu care a evoluat ofensiva din 1940 a generalului *Wawell*.

Comunicatele oficiale care s'au publicat acum, anunță că luptele se dau tot în zona cuprinsă între frontiera egipteană și o linie care pornind dela Tobruk, ar merge spre Sud și s'ar opri undeva în deșert.

Suprafața aproximativă închisă între aceste limite presupuse, ar fi de 30.000 km. pătrați, din care cea mai mare parte este ocupată de imensitatea

Ceea ce aducea pe reprezentantul României la masa conferenței din Berlin, nu era nici jocul de culise, nici meschina socoteală negustorească. Reprezentanții noștri nu invoacă nici cronici apocriefe, nici lozinci fabricate pe aceeași melodie în zece sensuri diferite. S'a spus scurt, și numai în legătură cu ordinea de zi: „*Românii au luptat de mult împotriva cominternului și se leagă să lupte și de acum înainte*”. Atât.

Dacă solemnitatea dela Berlin a fost comentată mai amplu și dacă s'au făcut discuțiuni mai largi în legătură cu istoricul eveniment, aceasta am făcut-o noi, cei rămași acasă, în cugetele noastre.

Pentru noi, legământul de azi e încununat de nădejile viitorului. În lupta pentru o nouă ordine în Europa, noi oferim generos contribuția poporului, neprecupețit, așa cum am făcut-o și altădată, cu deplina convingere că eforturile noastre vor folosi Românilor de pretutindeni.

Cu aceste nădejdi pornim și mai hotărît, și mai neobosiți ca oricând pentru izbânda frontului Europei naționaliste.

deșertului. Este de remarcă că Englezii anunță succese în partea de Sud a frontului, deși pentru stăpânirea Lybiei este importantă numai partea de Nord, pe unde trece șoseaua *Italo Balbo*.

Cucerirea oazei *di Giallo* nici nu poate fi numită un fapt important, sau un fapt militar.

În Nord, trupele britanice n'au reușit să ocupe nici Sollum, care se află pe teritoriul egiptean, fapt care desigur nu poate fi compensat cu „*succesele*” din inima deșertului. Operațiunile se caracterizează în general printr'un aspect risipit, lipsit de unitate, care se datorește inițiativelor luate de coloanele izolate, ceea ce adesea falsifică rezultatele judecate în grabă.

Rezistența înverșunată a miciei garnizoane dela *di Giallo*, pierdută în fundul deșertului și împotriva căreia inamicul a concentrat forțe importante, departe de teatrul de operații, adaugă o pagină la istoria eroismului italian. Englezii au atacat din două părți, cu sprijinul unei numeroase artilerii, mica garnizoană care apăra oaza.

În cursul zilei de 27 crt., 24 de valuri succesive de asalt au fost oprite și respinse de o mână de Italieni, iar trupele inamice lăsau, la fiecare încercare de asalt, numeroși morți pe teren precum și care distruse.

Tocmai la asfințitul soarelui, inamicul aruncând în luptă noi contingente de trupe proaspete și năvălind spre oază cu toate mijloacele lui cuirasate și cu masele de infanterie, a învins micul detașament, care mai fusese decimat în cursul unor lupte inegale de mai multe ore.

În puterea nopții, lupta mai era încă în toi, iar comandamentul garnizoanei, după ce distrusese bateriile, a trimis prin TFF comandamentului superior, următorul mesaj: *Situația foarte gravă. Suntem năpădiți din toate părțile. Trăiască Regele, Trăiască Ducele, Trăiască Italia. Vom învinge!*

Situația din Extremul Orient

Situația Extremului Orient nu s'a clarificat în ultimele zile. Trebuie să ținem seamă că, în momentul de față se înfruntă două puteri

de aceeași mărime, Statele Unite și Japonia, care deopotrivă nu vor să renunțe la punctele lor de vedere.

După cum am mai arătat, Japonia deși pledează cauza păcii în sectorul Pacificului, nu va lăsa în nici un caz ca aceste condițiuni, pe care le-a prezentat ambasadorul special, d-l Kurusu, d-lui Cordell Hull, să fie depășite. La rândul lor, Statele Unite dau dovadă de o intransigență ce vrea să pară definitivă.

În consecință, lucrurile își urmează cursul lor, separat de decizia ce se va lua ulterior.

Astfel, la Singapore și în Malaezia, firmele japoneze au început să lichideze, închizând magazinele. Minele de cositor și plantațiile de cauciuc care se află în mâinile Japonezilor, n'au luat însă măsuri de același fel, dar dacă situația evoluiază în același ritm, rămâne semn de întrebare cum se va proceda și în această direcție, ținând seamă că cele două surse de materii prime interesează guvernul dela Tokio.

Aceste fapte sunt urmarea minării portului Singapore și a intreruperii căilor de comunicație pe apă din jurul Indochinei.

În această avalanșă de evenimente complimentare, rămâne evident că imperiul Japonez nu pierde nimic din vedere și urmește cu perseverență programul său de prefaceri pentru Asia. Acest lucru se poate deduce și din ultimul discurs al d-lui Togo, premierul nipon, care vedește până la înlăturarea oricărei îndoeli, că Japonia crede cu fanatism în misiunea sa și nu se va lăsa șicanată de nici un fel de provocare anglo-saxonă.

Ziarul „*Hochi Shimbun*”, prin comentatorul său militar, d-l *Mishima*, scrie următoarele: „Este clar că America vrea războiul. Statele Unite s'au pregătit metodic pentru războiu și instalează în Indiile Olandeze puncte de sprijin înaintate, îndreptate contra Japoniei, Statele unite caută numai să câștige timp, ele fiind convinse că între punctele de vedere ale Japoniei și cele ale Statelor Unite nu se poate realiza vreun acord.

Rămâne de văzut, ce vor mai aduce conversații pe care d-l Roosevelt și d-l Cordell Hull le vor avea cu d-nii Momura și Kurusu, ambasadorii Japoniei.

Frontul rusesc

Pe frontul rusesc situația rămâne deocamdată staționară. Toate încercările făcute de sovietici pentru a se elibera din nou de cercul din jurul Leninogradului, au fost complet înfrânte.

În jurul Moscovei, trupele germane au făcut deasemeni noi progrese, punând piedecă oricăror încercări bolșevice de a contra-ataca.

O încercare sovietică, având un caracter mai serios, a fost înregistrată la Nord de Rostov, unde trupele sovietice au încercat un contra-atac. Ele au fost respinse cu grele pierderi.

Incepând cu acest nr. răspunderea ziarului trece din nou asupra D-lui
ION COLAN
reîntors din concentrare